

[Arnth Jensen.]

kredsens befolkning, nemlig ejendomsbesidderne. At man foreløbig lagde sagen til side, forundrer ikke; men jeg spørger, og jeg retter særlig dette spørgsmål til den højtærede minister og til den ærede ordfører for socialdemokratiet: Hvordan tror man, at man bedst varetager de mindrebemidlede tarv, enten ved at gå med til en retfærdig ordning, med ydelse af amtsskatter efter evne, eller ved at undlade eller i hvert fald udskyde, hvad det er menneskeligt muligt at gøre for helbredelse af dem, hvem sygdom rammer?

Men der er også et andet spørgsmål, som jeg særlig tænker på, et spørgsmål, som vil melde sig, og som sikkert rækker meget videre. Vel slap Danmark for krigens direkte hærgen, men krigens psykose slap vi ikke for, og mange eftervirkninger hænger i dag vort land. En artikel i „Social-Demokraten“ forrige søndag er i så henseende god at få forstand af, og jeg henstiller til tingets ærede medlemmer at stifte bekendtskab med den. Artiklens overskrift er: Narkotikamisbruget flourer i det skjulte, og den fortæller om den udbredelse, brugen af narkotika har, og om den ulykke, de har bragt over ikke blot de mennesker, der er inde under dem, men også over de hjem, som rammes. Den dybeste årsag til disse forhold er jo, at der er tusinder og atter tusinder af mennesker, som på en eller anden måde under krigen har fået forstyrrelse i deres nervesystem, og for at søge lindring er de kommet ind på narkotikavejen, fordi de ikke har kunnet komme under den rette lægelige behandling, da vi endnu — jeg gentager det — trods vore sygehuses høje standard mangler dels de specialafdelinger, dels de speciallæger, der skal til. Disse stakkels mennesker kan nemlig ikke henvises til vore sindssygehospitaler, i hvert fald ikke før de ved narkotika har ødelagt sig selv, og selvom lægerne, som der hævdes i artiklen, måske er for bløde overfor de forlangender om narkotika, der fremsættes, er der ikke noget at bebrejde dem, for de står i virkeligheden magtesløse overfor disse mennesker, så længe de ikke har steder, hvor de kan vise dem hen. Det er min overbevisning, at skal man virkningsfuldt hjælpe her — og det mener jeg afgjort man skal —, så sker det kun ved, at der ved vore sygehuse bliver oprettet neurosestationer eller neuroseafdelinger, hvor den rette hjælp og behandling kan ydes.

Men når jeg har sagt dette, føjer jeg til, at jeg også er overbevist om, at dette ikke sker, hvis man stadig krampagtigt fast-

holder teorien om, at kun et udsnit af befolkningen skal betale udgifterne derved. Man magter simpelthen ikke i så fald at gøre det, og jeg ser det også som retfærdigt at indtage denne holdning, indtil man indfører en amtsbeskatning, hvorefter ydelsen fra ejendommene bliver en virkelig fast ydelse, en skat, som ligger fast og ikke som nu udskrives efter behov. Hvad der er brug for udover den faste skat, må betales efter regler, der svarer til den økonomiske ydeevne. Og jeg spørger igen: Tror man virkelig, at man gavner den lille mand her i samfundet ved at spare ham for en mindre udgift — som han vel at mærke har evne til at yde — og derved spærre for nødvendige og tiltrængte fremskridt, når det gælder sygdom og nød? Jeg forstår det ikke, og jeg forstår ikke, at man, når man ellers vil fortælle, at man er så stærkt socialt indstillet, så for en sådan, jeg havde nær sagt teoretisk stillingtagens skyld vil hindre sådanne ting.

Jeg kunne også have lyst til at spørge den højtærede indenrigsminister — det har været nævnt under en tidligere forhandling, men vi har aldrig fået en begrundelse —, hvorledes ministeren kan anse det for retfærdigt, at medens alle skatteydere i bykommunerne er med til at bære alle udgifter i kommunen, også udgifter af samme art som amtskommunens, skal for landets vedkommende disse udgifter så godt som alene bæres af ejendomsbesidderne. Jeg kan ikke se, at der er noget som helst retfærdigt princip i dette.

Som jeg har nævnt, er det nu tredje gang disse forslag ligger på rigsdagens bord til behandling. Vi har tidligere sagt, og jeg gentager det, at vi ikke betragter forslagene som værende en virkelig løsning af spørgsmålet, men vi har fremsat dem ud fra den betragtning, at de måske kunne indeholde det, der under de nuværende forhold er opnåeligt. Hidtil har det ikke vist sig opnåeligt. Jeg henviser til både den højtærede indenrigsministers udtalelser i dag, men særlig hans udtalelser under finanslovens første behandling, hvorunder den højtærede indenrigsminister på spalte 866 erklærede, at han ikke var uenig med os i, at det er urimeligt, at amtsskatterne alene hviler på ejendommene, og at der bør drages omsorg for, at dette ændres, og den højtærede indenrigsminister henviser til, at han lader dette synspunkt underbygge med store tilskud til amtskommunernes sygehusvæsen fra den fælleskommunale udligningsfond, men derefter henviser ministeren som tidligere og som i dag til, at spørgsmålet behandles i skattekommissionen. Ministeren siger: